

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 20 listopada 1962 r. Nr 17 Poz. 73 — 76

TREŚĆ:

73.

ZARZĄDZENIE nr 373 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 6 listopada 1962 r.

w sprawie opracowywania i zatwierdzania dokumentacji technicznej konstrukcji nowych maszyn i urządzeń, przeznaczonych do produkcji seryjnej.

(znak: MT6/B11/316/62)

W wykonaniu § 24 uchwały nr 142 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1962 r. w sprawie opracowywania i zatwierdzania dokumentacji technicznej konstrukcji nowych maszyn i urządzeń przeznaczonych do produkcji wielkoseryjnej lub masowej oraz niektórych maszyn i urządzeń szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej (Mon. Pol. nr 38, poz. 179) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za nowe maszyny, urządzenia i środki transportu, zwane dalej „maszynami", produkowane przez jednostki organizacyjne resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych uważa się w rozumieniu zarządzenia, typy maszyn dotychczas nie produkowanych bądź zasadniczo zmienionych w konstrukcji i przeznaczonych do produkcji wielkoseryjnej lub masowej.

2. O zakwalifikowaniu produkcji do wielkoseryjnej lub masowej, decyduje dyrektor właściwego zjednoczenia.

§ 2. 1. Przystąpienie do produkcji nowych typów maszyn może nastąpić na podstawie dokumentacji technicznej, zatwierdzonej dla ich prototypu.

2. Szczegółowy tryb opracowywania i zatwierdzania dokumentacji technicznej maszyn, podejmowania produkcji prototypów oraz dopuszczania ich do produkcji seryjnej, reguluje instrukcja, stanowiąca załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 3. Opracowania projektowe i prace konstruktorskie powinny być podejmowane zgodnie z planami rozwoju techniki, jak również na podstawie bieżącej pozaplanowej inicjatywy zakładów produkcyjnych, ich jednostek nadrzędnych oraz użytkowników zamawiających maszyny.

§ 4. Maszyny dzielą się na dwie grupy: A i B. Maszyny zaliczone do grupy A określa wykaz, stanowiący załącznik nr 2 do zarządzenia. Pozostałe maszyny nie objęte tym wykazem, zaliczone są do grupy B.

§ 5. W celu zabezpieczenia interesów użytkowników i producentów oraz zagwarantowania właściwego poziomu jakości produkowanych maszyn, poszczególne etapy opracowania dokumentacji do zatwierdzania powinny być uprzednio zaopiniowane przez właściwe komisje oceny maszyn, przy uwzględnieniu podziału ustalonego w wykazie, stanowiącym załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 6. 1. Dyrektorzy właściwych zjednoczeń mogą w porozumieniu z Departamentem Mechaniki, Energetyki i Transportu w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych powołać w miarę potrzeby stałe komisje oceny maszyn, których działalność określa instrukcja, stanowiąca załącznik nr 3 do zarządzenia.

2. Komisje powołane na podstawie przepisu ust. 1 przejmą, na wniosek Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu, akta spraw prowadzonych przez komisję oceny maszyn, działającą dotychczas na podstawie zarządzenia nr 41 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 marca 1961 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Maszyn w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 4, poz. 20).

§ 7. Koszty związane z badaniem prototypów pokrywane będą ze środków przeznaczonych na przygotowanie i uruchomienie produkcji nowych typów maszyn.

§ 8. Zjednoczenia nadzorujące jednostki, w których podejmowana jest produkcja maszyn oraz Instytut Organizacji i Mechanizacji Budownictwa, w ramach porozumień branżowych, przewidzianych w uchwale nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Mon. Pol. nr 56, poz. 268), określą jednostki organizacyjne, które wykonywać będą funkcję konstrukcyjnych ośrodków wiodących, zgodnie z postanowieniami §§ 18, 19 i 23 powołanej na wstępie uchwały nr 142 Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1962 r.

§ 9. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 232 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 14 grudnia 1957 r. w sprawie zasad i trybu opracowania, zatwierdzania dokumentacji technicznej, wykonania i zatwierdzania prototypów oraz dopuszczania do seryjnej produkcji nowych maszyn i urządzeń, których produkcja jest podejmowana w jednostkach organizacyjnych resortu Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 10, poz. 58),

2) zarządzenie nr 41 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 10 marca 1961 r. w sprawie powołania Komisji Oceny Maszyn w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (Dz. Urz. MBiPMB nr 4, poz. 20),

3) okólnik nr 63 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 23 listopada 1960 r. w sprawie informacji o nieprawidłowościach w realizowaniu zamówień i odbiorze zamawianych maszyn i urządzeń oraz środków transportu (Dz. Urz. MBiPMB nr 17, poz. 99).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 listopada 1962 r.

MINISTER
M. Olewiński

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 373 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 6 listopada 1962 r.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu opracowywania i zatwierdzania dokumentacji technicznej, wykonania i zatwierdzania prototypów oraz dopuszczania do seryjnej produkcji nowych maszyn.

§ 1. 1. Dokumentacja techniczna konieczna do wykonania prototypu nowej maszyny lub urządzenia powinna być opracowana w następujących kolejnych etapach:

1) założenia konstrukcyjne ze wstępnym uzasadnieniem techniczno-ekonomicznym potrzeby podjęcia prac konstrukcyjnych oraz z danymi porównawczymi, dotyczącymi przodujących konstrukcji zagranicznych; dane te powinny dotyczyć głównych parametrów technicznych, wydajności, mocy, zużycia energii, podstawowych wymiarów, kosztu itp. wraz z określeniem perspektyw rozwoju danej dziedziny maszyn z podaniem źródeł tych informacji: do założeń należy dołączyć harmonogram prac,

2) projekt wstępny konstrukcji,

3) projekt techniczny konstrukcji wraz z ewentualnym projektem roboczym,

4) program prób oraz badań odbiorczych i eksploatacyjnych, tymczasowe warunki odbioru prototypu oraz projekt warunków technicznych.

2. W celu opracowania dokumentacji technicznej, o której mowa w ust. 1, należy wyznaczyć konstruktora kierującego całokształtem prac konstrukcyjnych, zwanego dalej „konstruktorem wiodącym”.

§ 2. 1. W uzasadnionych przypadkach prototyp może być wykonany na podstawie dokumentacji technicznej uproszczonej, obejmującej następujące etapy:

1) założenia konstrukcyjne,

2) rozszerzony projekt wstępny konstrukcji z rysunkami roboczymi.

2. Uproszczenia określone w ust. 1 mogą być stosowane za zgodą zatwierdzającego dokumentację konstrukcyjną w trybie przewidzianym w § 4 i § 5.

§ 3. Założenia konstrukcyjne powinny być opracowane na podstawie danych wyjściowych otrzymanych od użytkownika i powinny zawierać:

1) cel i przeznaczenie konstrukcji,

2) techniczno-ekonomiczne uzasadnienie celowości opracowania konstrukcji,

3) orientacyjnie przewidywane zapotrzebowanie i skalę produkcji,

4) podstawowe dane charakterystyczne:

a) główne parametry techniczne — wydajność, moc zużycia energii, podstawowe wymiary, ciężar itd.,

b) zasadnicze schematy kinematyczne i dynamiczne,

c) własności eksploatacyjne — cechy charakterystyczne obsługi, konserwacji i remontów, przewidywany charakter pracy (ciągły, przerywany) i przewidywany czas pracy maszyny,

5) przewidywany charakter produkcji — seryjność, wskazania orientacyjne miejsca wykonania przewidywanej produkcji maszyn, wymagania odnośnie dokładności wykonania maszyny, przewidywany park obrabiarkowy lub urządzenia potrzebne do realizacji produkcji,

6) przybliżony koszt wykonania prototypu oraz jednostki maszyny w produkcji seryjnej,

7) porównanie z istniejącymi pokrewnymi konstrukcjami krajowymi i zagranicznymi,

8) źródła, na podstawie których konstrukcja zostanie opracowana.

§ 4. 1. Projekt wstępny powinien być opracowany na podstawie zatwierdzonych założeń i powinien zawierać:

1) opis techniczny maszyny z wyszczególnieniem jej podstawowych parametrów,

2) szkic zestawieniowy maszyny i ważniejszych zespołów

3) zasadnicze obliczenie uzasadniające obrane parametry charakterystyki itp.,

4) schemat kinematyczny lub schemat działania maszyny,

5) wskazanie typowych elementów, zespołów lub części wspólnych z innymi maszynami oraz podkreślenie założeń do unifikacji lub normalizacji tych elementów,

6) szczegółowe techniczno-ekonomiczne uzasadnienie zamierzonej konstrukcji.

2. Wykonanie projektu dla bardziej skomplikowanych konstrukcji w kilku alternatywach ze wskazaniem wad i zalet poszczególnych wariantów, o ile to jest możliwe.

3. Projekt wstępny powinien być opracowany w taki sposób, aby na jego podstawie można było ustalić prawidłowość i celowość rozwiązania konstrukcyjnego.

§ 5. 1. Projekt techniczny powinien być opracowany na podstawie zatwierdzonego projektu wstępnego i powinien zawierać:

1) pełny opis techniczny maszyn i jej szczegółową charakterystykę,

2) rysunki zestawieniowe maszyny oraz rysunki konstrukcyjne wszystkich zespołów i ważniejszych podzespołów,

3) analizę wymiarową ważniejszych części lub grup części na tle ich współpracy w zespołach albo podzespołach uwzględniającą ustalenie właściwych klas pasowań, tolerancji wymiarów sumowanych,

4) szczegółowe schematy kinematyczne lub schematy działania maszyny wraz z obliczeniami odnośnych parametrów lub charakterystyk,

5) kompletne obliczenia wytrzymałościowe podstawowych elementów,

6) rysunki wykonawcze części o długim cyklu wykonania w szczególności rysunki odlewów i odkuwek,

7) szczegółową specyfikację części z podaniem materiałów i wskazaniem charakteru obróbki podstawowych elementów,

8) omówienie i wyszczególnienie znormalizowanych lub zunifikowanych części, podzespołów lub zespołów zastosowanych w projektowanej konstrukcji,

9) ustalenie schematu obróbki podstawowych części i naświetlenie celowości kooperacji produkcji.

2. Projekt techniczny powinien wskazywać na:

1) celowość wyboru materiałów do wykonania części, zapewnienie właściwej twardości, czystości obróbki, zastosowanie lekkoobrabialnych niedeficytowych materiałów,

2) racjonalność wyboru metod wykonania (kuciem, spawaniem, odlewaniem itp.),

3) prawidłowość wyboru klas dokładności,

4) dostateczną sztywność części, wykluczającą wibracje podczas obróbki i deformacji przymocowania,

5) prostotę form konstrukcyjnych z uwzględnieniem łatwości obróbki, montażu, pomiaru i kontroli,

6) możliwości wykonania części na posiadanych urządzeniach,

7) prawidłowość rozwiązań konstrukcyjnych przewidywanej produkcji.

§ 6. 1. Program prób i badań prototypu powinien ustalać zakres badań, kolejność i rodzaj przewidywanych prób i badań, a w szczególności powinien obejmować:

1) próby mechaniczne do sprawdzenia dokładności i niezawodności pracy maszyny w całości i każdego mechanizmu oddzielnie, z uwzględnieniem okresu zużywalności zespołów,

2) próby technologiczne do sprawdzenia regularności przebiegu procesu technologicznego oraz ustalenia rzeczywistych techniczno-ekonomicznych parametrów maszyny w warunkach natężonej eksploatacji,

3) próby energetyczne do sprawdzenia zużycia energii elektrycznej cieplnej itp.,

4) sprawdzenie działania urządzeń kontrolno-mierniczych, sterujących lub innych pomocniczych,

5) oględziny dokonywane na podstawie tymczasowej instrukcji,

6) wyszczególnienie urządzeń badawczych ze szkicami ważniejszych urządzeń,

7) sprawdzenie łatwości i bezpieczeństwa obsługi, łatwości montażu i demontażu, zgodności z przepisami bezpieczeństwa i ochrony obsługi,

8) wskazania literatury technicznej lub innej dokumentacji uzasadniającej rodzaje poszczególnych prób albo stanowiącej źródło informacji.

2. Program prób i badań powinien być opracowany w ten sposób, aby na podstawie szczegółowej kontroli eksploatacyjnej można było ustalić zgodność osiągniętych parametrów i charakterystyk z założonymi.

3. Program prób i badań w zależności od charakteru eksploatacji, stopnia skomplikowania, oryginalności konstrukcji itd., może obejmować próby eksperymentalne, fabryczne (u producenta) lub eksploatacyjne.

4. Próby eksploatacyjne w zasadzie stosuje się do skontrolowania specjalnych zagadnień konstrukcyjnych, określenia celowości zastosowania danego zespołu lub elementu, skontrolowania eksperymentalnego prawidłowości obliczenia, wyznaczenia doświadczalnych parametrów nie dających się obliczyć, określenia prawidłowości wyboru materiałów, zasad konserwacji. Próby i badania eksperymentalne poszczególnych części i zespołów w określonych przypadkach, ujętych w dokumentacji można wykonywać równolegle z projektowaniem.

5. Tymczasowe warunki odbioru, stanowiące podstawę odbioru prototypu w zakładzie produkcyjnym po jego wykonaniu, powinny określać zasadnicze wymagania techniczne dla projektowanego prototypu oraz zawierać charakterystykę i podstawowe parametry w zakresie konstrukcyjno-montażowym i eksploatacyjnym.

§ 7. 1. Zatwierdzanie założeń i projektów wstępnych, programów badań i prób oraz tymczasowych warunków odbioru w zakresie maszyn zaliczonych do grupy A należy do dyrektora zjednoczenia, nadzorującego przedsiębiorstwa

produkujące maszyny. Zatwierdzanie projektów technicznych konstrukcji należy do dyrektora przedsiębiorstwa produkującego.

2. Zatwierdzanie całości dokumentacji technicznej w zakresie maszyn zaliczonych do grupy B należy do dyrektora właściwego przedsiębiorstwa produkującego. Dyrektor właściwego zjednoczenia może sobie zastrzec zatwierdzanie niektórych etapów dokumentacji w stosunku do poszczególnych maszyn. Zatwierdzanie projektów technicznych konstrukcji należy do dyrektora przedsiębiorstwa produkującego.

§ 8. Zaleca się dyrektorom zjednoczeń, aby porozumieniami branżowymi, zawartymi na zasadach określonych w uchwale nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Mon. Pol. nr 56, poz. 268), obejmowane były w szerszej mierze sprawy opracowywania i zatwierdzania dokumentacji technicznej konstrukcji nowych maszyn.

§ 9. 1. Prototyp maszyny lub urządzenia przed oddaniem do prób i badań powinien być odebrany protokólarnie przez kontrolę techniczną w obecności konstruktora wiodącego lub wyznaczonego przez niego przedstawiciela — zgodnie z zatwierdzonymi tymczasowymi warunkami odbioru.

2. Próby i badania prototypów maszyn i urządzeń powinny być przeprowadzane przy współudziale głównych zainteresowanych według programu przewidzianego w dokumentacji technicznej, zgodnie z ustalonym harmonogramem. Celem prób i badań prototypu jest ocena jego przydatności technicznej i eksploatacyjnej w stosunku do założeń.

3. Wyniki prób i badań prototypu powinny być ujęte protokółem.

4. Protokół powinien obejmować między innymi:

1) wniosek o dopuszczenie do produkcji badanego prototypu z uzasadnieniem techniczno-ekonomicznym opłacalności produkcji w planowanym zakresie oraz podaniem innych elementów wskazujących na celowość uruchomienia produkcji, w przypadkach zaś szczególnych — wniosek o wykonanie serii próbnej,

2) wykaz zmian, które należy wprowadzić do konstrukcji,

3) w razie postawienia wniosku o dopuszczenie do produkcji — wykaz ewentualnych zmian do projektu warunków technicznych,

4) w razie postawienia wniosku o wykonanie serii próbnej — określenie wielkości serii i zakresu oprzyrządowania oraz projekt warunków technicznych dla serii próbnej.

§ 10. 1. Sprawdzenie i badania serii próbnej maszyn i urządzeń powinny być przeprowadzone według ustalonych warunków technicznych. Celem ich jest ocena zmian konstrukcyjnych po próbach i badaniach prototypu, ocena procesów technologicznych oraz wyników ewentualnych dodatkowych prób i badań eksploatacyjnych.

2. Wyniki prób i badań serii próbnej powinny być ujęte protokółem zawierającym:

1) wniosek o dopuszczenie do produkcji,

2) wykaz zmian, które należy wprowadzić do konstrukcji,

3) wykaz zmian, które należy wprowadzić do procesów technologicznych i oprzyrządowania,

4) w razie postawienia wniosku o dopuszczenie do produkcji — wykaz ewentualnych zmian do projektu warunków technicznych.

§ 11. 1. Wnioski wynikające z prób i badań prototypu (serii próbnej) oraz projekt techniczny i warunki techniczne dla produkcji seryjnej maszyn i urządzeń zatwierdza się w trybie przewidzianym w § 7.

2. Przystąpienie do produkcji seryjnej wymaga opracowania odpowiedniej dokumentacji technologicznej.

§ 12. 1. Zmiany w dokumentacji technicznej maszyn i urządzeń, które nie powodują obniżenia właściwości eksploatacyjnych, wskaźników ekonomicznych lub które podwyższają te właściwości albo zmieniają na korzyść główne parametry (ciężar, gabaryt itp.), zatwierdza dyrektor zakładu produkcyjnego. Umowa z zamawiającym może przewidywać konieczność uprzedniego uzgodnienia z nim tych zmian.

2. Zmiany w dokumentacji technicznej, niewymienione w ust. 1, powinny być zatwierdzane w trybie przewidzianym do zatwierdzenia dokumentacji technicznej prototypu.

3. Istotne zmiany w konstrukcji maszyn i urządzeń przeznaczonych do powszechnego użytku wymagają uzgodnienia z odbiorcą rynkowym.

4. Konstruktor wiodący powinien nadzorować w swoim zakresie wszystkie etapy poprzedzające całkowite opanowanie produkcji seryjnej maszyn i urządzeń.

§ 13. 1. Ustalone założenia konstrukcyjne nowych maszyn i urządzeń powinny zapewniać nowoczesność na poziomie przodującej techniki z uwzględnieniem perspektywicznych kierunków jej rozwoju.

2. W czasie wykonywania prac konstrukcyjnych powinien być zapewniony współudział metalurgów i technologów w celu zabezpieczenia prawidłowego doboru materiałów i technologiczności konstrukcji.

3. Konstrukcja powinna uwzględniać jak najdalej idącą unifikację, normalizacyjną i typizację części i zespołów oraz odpowiadać wymaganiom bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 14. W trakcie konstruowania biuro konstrukcyjne w razie potrzeby powinno konsultować się z jednostkami właściwymi dla określonych zagadnień, np. z Urzędem Dozoru Technicznego, Polskim Komitetem Normalizacyjnym, Centralnym Instytutem Ochrony Pracy, Radą Wzornictwa i Estetyki Produkcji Przemysłowej, Polskim Rejestrem Statków, Urzędem Patentowym oraz odpowiednimi resortowymi instytutami naukowymi.

§ 15. 1. Przed podjęciem prac projektowych powinien zostać opracowany harmonogram, obejmujący wszystkie etapy pośrednie, do uruchomienia produkcji włącznie.

2. Przy pracach projektowych powinno się wykorzystać wszystkie środki wpływające na skrócenie procesu technicznego przygotowania produkcji nowo skonstruowanej maszyny lub urządzeń, przy zapewnieniu w opracowaniu konstrukcyjnym najkorzystniejszych parametrów technicznych i eksploatacyjnych oraz przeprowadzeniu wyczerpujących prób i badań prototypu (serii próbnej).

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 373 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 6 listopada 1962 r.

WYKAZ

maszyn grupy „A" z podziałem do opiniowania przez właściwe komisje oceny maszyn

I. Maszyny budowlane i drogowe

Lp	Nazwa maszyn	Właściwa komisja oceny maszyn w której maszyna powinna być opiniowana
1	2	3
1.	Ciągniki gąsienicowe	Komisja Oceny Maszyn branżowego przemysłu w resorcie Ministra Przemysłu Ciężkiego
2.	Żurawie budowlane	„ „ „
3.	Koparki	„ „ „
4.	Lokomotywki	„ „ „
5.	Walce drogowe	„ „ „
6.	Wózki podnośnikowe	" " "
7.	Specjalne środki transportu (drogowego, kolejowego)	„ „ „
8.	Kafary	Komisje oceny maszyn w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych działające przy właściwych zjednoczeniach nadzorujących przedsiębiorstwa produkujące maszyny.
9.	Równiarki	„ „ „
10.	Zgarniarki	„ „ „
11.	Betoniarki	„ „ „
12.	Maszyny wibracyjne	„ „ „
13.	Sprężarki	„ „ „

II. Maszyny technologiczne przemysłu materiałów budowlanych

Lp.	Nazwa maszyny	Właściwa komisja oceny maszyn w której maszyna powinna być opiniowana
1	2	3
	W przemyśle cementowym	Komisja Oceny Maszyn branżowego przemysłu w resorcie Ministra Przemysłu Ciężkiego
1.	Młyny węgla	„ „
2.	Młyny surowca	„ „
3.	Młyny cementu	„ „
4.	Młyny gipsu	„ „
5.	Młyny wapna	„ „
6.	Łamacze młotkowe	„ „
7.	Łamacze walcowe	„ „
8.	Łamacze szczękowo-walcowe	Komisje Oceny Maszyn branżowego przemysłu w resorcie Ministra Przemysłu Ciężkiego
9.		
10.		
11.		
12.	Mieszalniki szlamu	„ „
13.	Piece obrotowe	„ „
	Suszarnie węgla	„ „
	Suszarnie żużla	„ „
	Pakowaczki	„ „
	W przemyśle ceramiki budowlanej	
14.	Zasilacze okrągłe	„ „
15.	Mieszadła dwuwałowe	„ „
16.	Mieszadła jednowałowe	„ „
17.	Walce	" "
18.	Gniotowniki	„ „
19.	Prasy	„ „
20.	Suszarnie sztuczne	„ „
	W przemyśle wapienno-gipsowym	
21.	Młyny kulowe (do przemiału na sucho)	„ „
22.	Sortownie	„ „
23.	Pakowaczki	„ „
24.	Łamacze szczękowe	„ „
	W przemyśle ceramicznym	
25.	Gniotowniki do przemiału na sucho	„ „
26.	Prasy filtracyjne	„ „
27.	Prasy odpowietrzające	„ „
28.	Prasy formierskie	„ „
29.	Łamacze szczękowe	„ „
	W przemyśle materiałów budowlanych wapienno-piaskowych	
30.	Prasy stemplowe 8-stemplowe	„ „
31.	Prasy stemplowe 12-stemplowe	„ „
32.	Prasy stemplowe 16-stemplowe	„ „
33.	Bębny lasownicze	„ „
	W przemyśle szklarskim	
34.	Gazogeneratory	„ „
35.	Maszyna Fourcaulta	„ „
36.	Ciągownic	„ „
37.	Automaty szklarskie	„ „
	W przemyśle izolacyjnym	
38.	Rewolwerówki do produkcji papy	„ „
39.	Automaty do produkcji papy	„ „
40.	Piece tamprownicze	„ „
41.	Maszyny papiernicze do tektury, eternitu	„ „
	W przemyśle eksploatacji kruszywa	
42.	Pogłębiarki	„ „
43.	Holowniki	„ „
44.	Barki	„ „

Załącznik nr 3 do zarządzenia nr 373 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 6 listopada 1962 r.

INSTRUKCJA

w sprawie składu oraz zakresu i sposobu działania komisji oceny maszyn

§ 1. 1. Skład komisji oceny maszyn, zwanej dalej „komisją", ustala dyrektor właściwego zjednoczenia, w porozumieniu z Dyrektorem Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, spośród specjalistów z ramienia głównych zainteresowanych.

2. Przewodniczącego komisji wyznacza Dyrektor Departamentu Mechaniki, Energetyki i Transportu.

3. Do udziału w posiedzeniach komisji przewodniczący może w miarę potrzeby zaprosić: konstruktora prowadzącego projekt rozpatrywanej maszyny i przedstawicieli zainteresowanych: użytkowników maszyny, producenta maszyn, nadzorujących ich jednostek, zjednoczenia wiodącego, jak również innych specjalistów w zakresie maszyn i zagadnień omawianych na posiedzeniu komisji.

§ 2. Do zadań Komisji należy:

1) opiniowanie założeń konstrukcyjnych oraz przedstawianie wniosków o ich zatwierdzenie,

2) opiniowanie projektu wstępnego oraz programu prób i badań i tymczasowych warunków odbioru prototypu, jeżeli przy zatwierdzeniu założeń tak zostało ustalone,

3) opiniowanie wniosków, dotyczących zatwierdzania prototypów i dopuszczania ich do seryjnej produkcji.

§ 3. Przewodniczący Komisji może powoływać rzeczoznawców i zlecać opracowania koreferatów, ekspertyz, prób, badań, oceny i wykonania innych prac związanych z działalnością Komisji.

§ 4. Za udział w posiedzeniach Komisji, odbytych w godzinach pozasłużbowych, przysługują następujące stawki wynagrodzenia:

— przewodniczący — 57,— zł.
— członkowie i sekretarz — 38,— zł.

74.

ZARZĄDZENIE nr 376 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 7 listopada 1962 r.

w sprawie organizacji ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej

(Znak: TE-14/161/62)

W wykonaniu uchwały nr 407/61 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 16 października 1961 r. sprawie planu ogólnokrajowej sieci ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej oraz w związku z zarządzeniem nr 38 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 23 maja 1962 r., w sprawie prowadzenia i koordynacji informacji technicznej i ekonomicznej w budownictwie (Dz. Bud. nr 7, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sieć ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych tworzą:

1) branżowe (działowe) ośrodki informacji technicznej i ekonomicznej,

2) zakładowe ośrodki informacji technicznej i ekonomicznej,

3) punkty informacji technicznej i ekonomicznej.

2. Ośrodek Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie działa w zakresie, ustalonym w powołanym na wstępie zarządzeniu nr 38 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury.

§ 2. 1. Branżowe ośrodki informacji technicznej i ekonomicznej działają w:

— Instytucie Przemysłu Wiążących Materiałów Budowlanych w zakresie technologii produkcji cementu,

— Zjednoczeniu Przemysłu Wapienniczego i Gipsowego w zakresie technologii produkcji wapna i gipsu,

— Zjednoczeniu Przemysłu Silikatowego w zakresie: technologii produkcji wyrobów silikatowych i wyrobów z betonów komórkowych,

— Zjednoczeniu Przemysłu Betonów w zakresie: technologii produkcji prefabrykatów betonowych i żelbetowych,

— Zjednoczonych Zakładach Stolarki Budowlanej w zakresie: technologii produkcji stolarki budowlanenj,

— Zjednoczeniu Przedsiębiorstw Robót Elektrycznych „Elektromontaż" w zakresie: organizacji i technologii robót elektromontażowych.

2. Działowe ośrodki informacji technicznej i ekonomicznej działają w:

— Instytucie Techniki Budowlanej w zakresie: badań materiałów i konstrukcji, materiałoznawstwa budowlanego, mechaniki gruntów, instalacji sanitarnych,

— Instytucie Organizacji i Mechanizacji Budownictwa w zakresie: organizacji, ekonomiki, mechanizacji i technologii w budownictwie oraz w organizacji, ekonomiki i mechanizacji przemysłu materiałów budowlanych,

— Instytucie Przemysłu Szkła i Ceramiki w zakresie: technologii i ekonomiki produkcji szkła, ceramiki i surowców mineralnych.

§ 3. Zakładowe ośrodki informacji technicznej i ekonomicznej działają w:

— kluczowych i terenowych zjednoczeniach (zarządach) budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, z wyjątkiem zjednoczeń wymienionych w § 2 ust. 1.

— przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i przedsiębiorstwach przemysłu materiałów budowlanych, których rozmiar i zakres działalności tego wymaga.

§ 4. Punkty informacji technicznej i ekonomicznej działają w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych i przemysłu materiałów budowlanych, w których nie powołano

środków zakładowych, zgodnie z przepisem w § 3, zakładach przemysłu materiałów budowlanych zatrudniających powyżej 100 pracowników, biurach projektów i biurach konstrukcyjnych.

§ 5. 1. Zadania ośrodków określone są w powołanym na wstępie zarządzeniu nr 38 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 23 maja 1962 r.

2. Do zadań punktów informacyjnych należy prowadzenie księgozbioru literatury fachowej i materiałów informacyjnych, krzewienie czytelnictwa oraz utrzymywanie więzi z właściwymi działowymi, branżowymi, zakładowymi ośrodkami informacji technicznej i ekonomicznej.

§ 6. 1. Dyrektorzy jednostek określonych w §§ 2—4 zarządzena powołują do życia ośrodki i punkty informacji technicznej i ekonomicznej, o których mowa w § 1, lub dostosują organizację istniejących już ośrodków do zasad zawartych w niniejszym zarządzeniu — w terminie do dnia 31 grudnia 1962 r.

2. Ośrodki branżowe (§ 2 ust. 1) i ośrodki zakładowe w zjednoczeniach budownictwa powinny działać w ramach zakładów badań i doświadczeń a w przypadku ich niepowołania w terminie do dnia 1 stycznia 1963 r. — powinny być tworzone w pionie technicznym zjednoczeń.

3. Kierowników ośrodków (punktów) informacji powołują dyrektorzy jednostek organizacyjnych, w których te ośrodki (punkty) zostały powołane.

4. Organizację wewnętrzną i szczegółowy zakres działania ośrodków i punktów informacji technicznej i ekonomicznej ustala dyrektor danej jednostki stosownie do specyfiki tej jednostki — z uwzględnieniem podanych we wstępie aktów normatywnych i zasad zawartych w zarządzeniu.

5. Dyrektorzy instytutów, zjednoczeń i przedsiębiorstw zapewnią ośrodkom i punktom informacyjnym odpowiednie warunki do prowadzenia działalności informacyjnej oraz potrzebne etaty i środki finansowe w ramach posiadanych limitów oraz w ramach posiadanych zasobów lokalowych.

6. Finansowanie działalności ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej odbywa się według zasad ustalonych zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 14 marca 1961 r. w sprawie zasad finansowania działalności ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej (Mon. Pol. nr 26, poz. 127).

§ 7. Pracowników ośrodków i punktów informacji technicznej i ekonomicznej należy wynagradzać zgodnie z przepisami § 13 uchwały nr 169 Rady Ministrów z dnia 16 maja 1960 r. w sprawie organizacji informacji technicznej i ekonomicznej (Mon. Pol. nr 69, poz. 284). Tabelę stanowisk i kwalifikacji pracowników ośrodków informacji technicznej i ekonomicznej zawiera załącznik nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu do Spraw Techniki z dnia 16 października 1961 r. w sprawie organizacji działalności służby informacji technicznej i ekonomicznej (Mon. Pol. nr 88, poz. 377).

§ 8. 1. Zobowiązuje się dyrektorów instytutów, zjednoczeń i przedsiębiorstw, w których zostały lub zostaną powołane ośrodki i punkty informacji technicznej i ekonomicznej do ich zgłoszenia w terminie 30 dni (od daty wejścia w życie zarządzenia lub od daty powołania) do rejestru prowadzonego przez Centralny Instytut Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej oraz Ośrodka Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie.

2. Zobowiązuje się dyrektorów jednostek wymienionych w ust. 1 do spowodowania nawiązania przez ośrodki i punkty informacji współpracy i korzystania z usług Centralnego Instytutu Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej oraz Ośrodka Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie i świadczenia na rzecz wymienionych instytucji usług na zasadach i warunkach ustalonych w bezpośrednim porozumieniu z nimi.

3. Zobowiązuje się dyrektorów jednostek wymienionych w ust. 1 do zacieśnienia współpracy z terenowymi ogniwami właściwych stowarzyszeń technicznych NOT — szczególnie w sprawach organizacji i prowadzenia informacji technicznej i ekonomicznej.

§ 9. Dyrektor Ośrodka Informacji Technicznej i Ekonomicznej w Budownictwie uzgadnia z Dyrektorem Departamentu Techniki w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych kierunki działania ośrodków i punktów informacji określonych w § 1.

§ 10. 1. Dyrektorzy jednostek określonych w § 2 do § 4 niniejszego zarządzenia spowodują, aby wszelkie publikacje techniczne i ekonomiczne tych jednostek (m.in. biuletyny postępu technicznego, publikacje przeznaczone dla wydawnictw pozaresortowych) — były prowadzone przez ośrodki i punkty informacji technicznej i ekonomicznej.

2. Wydawnictwa biuletynów racjonalizatorskich, o których mowa w okólniku nr 35 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 listopada 1961 r. w sprawie wzmożenia opieki nad ruchem wynalazczości pracowniczej w resorcie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, powinny być koordynowane przez ośrodki i punkty informacji technicznej i ekonomicznej.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 listopada 1962 r.

MINISTER
M. Olewiński

75.

ZARZĄDZENIE nr 379 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 12 listopada 1962 r.

w sprawie powołania komisji normalizacyjnych.

(znak: TE-12/1-2/62)

Na podstawie uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagradzania za udział w posiedzeniach (Mon. Pol. nr A-30, poz. 442) oraz w związku z § 8 zarządzenia Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 12 maja 1962 r. w sprawie opracowywania norm i prowadzenia ich rejestru oraz w sprawie udzielania zezwoleń na odstąpienie od normy (Mon. Pol. nr 44, poz. 209), w celu zapewnienia wszechstronnej oceny opracowań normalizacyjnych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołuje się przy Departamencie Techniki w Ministerstwie Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych komisję normalizacyjną, w poniżej podanym składzie:

1) Przewodniczący — Ob. mgr inż. Zdzisław Żuchowski — V-Dyrektor Departamentu Techniki.

2) Zastępcy przewodniczącego — Ob. mgr inż. Józef Korngut — V-Dyrektor Departamentu Techniki, — Ob. mgr inż. Edward Maszczyński — V-Dyrektor Departamentu Techniki.

3) Członkowie stali — powoływani (zapraszani) do wzięcia udziału w posiedzeniu Komisji przez Przewodniczącego w zależnośći od rozpatrywanego tematu:

a) z Departamentu Techniki —

— Ob. mgr inż. arch. Zbigniew Wolski,

— Ob. inż. Leon Rogoziński,

— Ob. mgr inż: Stefan Paprocki,

— Ob. inż. Mieczysław Gnatkowski,

— Ob. Tadeusz Ważyński,

— Ob. mgr inż. Zygmunt Jarkowski,

— Ob. inż. Jan Gontarczuk,

— Ob. mgr inż. Zygmunt Stasiewicz,

— Ob mgr inż. arch. Czesław Niezabitowski,

— Ob. mgr inż. Wanda Kupińska,

— Ob. Zbigniew Swiniarski.

b) z Instytutu Techniki Budowlanej

— Ob. mgr inż. Stanisław Poniatowski.

4) osoby zapraszane w charakterze członków, określone w § 3.

2. Na posiedzenie Komisji może być powołanych (zaproszonych) przez Przewodniczącego Komisji nie więcej niż 4 członków z Departamentu Techniki.

3. Do zadań Komisji należy:

1) kwalifikowanie przesyłanych przez ośrodki normalizacyjne rocznych i wieloletnich projektów planów opracowania norm państwowych i branżowych, w celu przekazania przez resort projektu planu zbiorczego do Polskiego Komitetu Normalizacyjnego;

2) ocena przedkładanych przez ośrodki normalizacyjne projektów norm państwowych (PN) przed ich przekazaniem do Polskiego Komitetu Normalizacyjnego w celu ustanowienia.

§ 2. 1. Dyrektorzy zjednoczeń i instytutów, którym powierzone zostały funkcje ośrodków normalizacyjnych, powołają komisje normalizacyjne.

2. W skład komisji powinni wejść:

1) przewodniczący,

2) dwaj zastępcy,

3) członkowie stali powoływani (zapraszani) na posiedzenia w zależności od rozpatrywanego tematu,

4) osoby zapraszane w charakterze członków, określone w § 3.

3. Do zadań tych komisji należy:

1) określanie potrzeb normalizacyjnych w danej dziedzinie i zgłaszanie wniosków dotyczących prac normalizacyjnych w zakresie branży,

2) opiniowanie rocznych i wieloletnich planów prac normalizacyjnych,

3) opiniowanie założeń do projektów norm przed ich przedstawieniem do uzgodnienia w Polskim Komitecie Normalizacyjnym,

4) zgłaszanie wniosków, dotyczących potrzeb przeprowadzenia studiów i badań w zakresie postępu technicznego,

5) uzgadnianie i opiniowanie projektów norm państwowych (PN) przedstawianych Ministerstwu Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,

6) uzgadnianie i opiniowanie projektów norm branżowych przedstawianych dyrektorom ośrodków normalizacyjnych z wnioskiem o ustanowienie.

§ 3. W posiedzeniach komisji biorą udział zapraszani w zależności od rozpatrywanego tematu — inni fachowcy zarówno z resortu jak i spoza resortu:

1) przedstawiciele świata nauki, reprezentujący stanowisko z punktu widzenia technicznego i ekonomicznego,

2) producenci i użytkownicy dla ustalenia potrzeb i możliwości produkcji oraz wymagań użytkowników,

3) reprezentujący doświadczenia praktyczne,

4) reprezentujący instytucje powołane do nadzoru w danym zakresie (np. Państwowy Zakład Higieny, Główny Urząd Miar, Państwowy Zakład Ubezpieczeń, Centralny Instytut Ochrony Pracy).

§ 4. 1. Członków komisji zaprasza (powołuje) na wniosek przewodniczącego dyrektor jednostki organizacyjnej, przy której powołano komisję, w ilości zależnej od zagadnienia, które ma być rozpatrywane.

2. W przypadku rozpatrywania projektu normy, w skład komisji powinien być powołany (zaproszony) autor lub przedstawiciel zespołu autorskiego.

3. W komisji normalizacyjnej nie powołuje się sekretarza. Protokół posiedzeń sporządza wyznaczony przez przewodniczącego członek komisji tej jednostki organizacyjnej, przy której działa komisja.

4. Biurowa obsługa komisji należy do jednostki organizacyjnej, przy której działa komisja.

§ 5. 1. Za udział w posiedzeniu komisji odbytej poza godzinami pracy przysługuje wynagrodzenie w wysokości: dla przewodniczącego 57 zł, dla członków i rzeczoznawców 38 zł.

2. Wynagrodzenie w określonej wysokości przysługuje członkom komisji normalizacyjnych działających w Ministerstwie, zjednoczeniach i instytutach.

3. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu komisji wypłaca jednostka organizacyjna, przy której działa komisja.

4. Wynagrodzenie autora lub przedstawiciela zespołu autorskiego następuje tylko wówczas, gdy branie udziału w posiedzeniu nie było przewidziane umową.

5. Zamiejscowi członkowie komisji niezależnie od wynagrodzenia za udział w posiedzeniach, otrzymują zwrot

kosztów przejazdu i diety według obowiązujących przepisów. Koszty przejazdu i diety ponosi jednostka delegująca członka komisji.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 30 listopada 1962 r.

MINISTER
M. Olewiński

76.

PISMO OKÓLNE nr 38 MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 6 listopada 1962 r.

w sprawie wskaźnika rentowności produkcji budowlano-montażowej.

(znak: KR-I/D-101/62)

1. W związku z postanowieniem § 1 ust. 1 pkt 2 zarządzenia nr 64 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 19 lutego 1962 r. w sprawie zasad inwentaryzacji i wyceny produkcji budowlano-montażowej w toku (Dz.Urz.MBiPMB nr 4, poz. 12), Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Księgowości i Rewizji wyjaśnia, że wskaźnikiem rentowności produkcji budowlano-montażowej, wykonywanej siłami własnymi jest w rozumieniu powyższego zarządzenia średni wskaźnik rentowności, przyjęty w planie rocznym przedsiębiorstwa i wynikający z wyliczenia planowanego kosztu własnego robót w toku na koniec roku, tzn. powinien być obliczony według następującego wzoru:

$$Wr = \frac{Rks - Rkk}{Rks} \times 100$$

gdzie:

Wr = średnioroczny planowany wskaźnik rentowności,

Rks = wartość planowanego remanentu robót w toku na koniec roku według cen sprzedażnych,

Rkk = planowany koszt własny robót w toku na koniec roku.

2. Przestaje obowiązywać pismo okólne nr 18 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 kwietnia 1962 r. w sprawie określenia wskaźnika rentowności produkcji budowlano-montażowej (Dz.Urz. MBiPMB nr 7, poz. 25).

DYREKTOR DEPARTAMENTU
S. Wojciechowski

KOMUNIKAT I

W Dzienniku Ustaw ogłoszono:

w nr 55 z 5.XI.62 r. **poz.** 276 rozporządzenie Rady Ministrów z 13.IX.62 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

w nr 77 z 29.X.62 r. **poz.** 356 zarządzenie nr 103 Prezesa Rady Ministrów z 13.X.62 r. w sprawie uprawnień i obowiązków Komitetu do Spraw Techniki w dziedzinie nadawania ogólnego kierunku oraz koordynowania programów i metodyki prac biur projektów w zakresie postępu technicznego i technologicznego;

w nr 78 z 31.X.62 r. **poz.** 365 uchwałę Rady Ministrów nr 288 z 13.IX.62 r. w sprawie warunków tworzenia przedsiębiorstw i innych jednostek organizacyjnych działających w dziedzinie wykonawstwa budowlano-montażowego i remontowo budowlanego oraz produkcji materiałów budowlanych;

poz. 368 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 12.X.62 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm;

w nr 79 z 2.XI.62 r. **poz.** 369 uchwała Rady Ministrów nr 328 z 29.X.62 r. w sprawie uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych w zakresie ochrony zakładów pracy i obiektów gospodarki narodowej;

poz. 370 zarządzenie Ministra Finansów z 16.X. r. w sprawie zasad współpracy inspektoratów kontrolno-rewizyjnych z organami rewizji finansowo-księgowej w państwowych jednostkach organizacyjnych;

w nr 80 z 9.XI.62 r. **poz.** 373 zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z 29.X.62 r. w sprawie sposobu dokonywania wpisów okresów zatrudnienia do legitymacji ubezpieczeniowych;

poz. 375 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 30.X.62 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych;

w poz. 376 obwieszczenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z 30.X.62 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych Polskich Norm.

KOMUNIKAT II.

Zostały wydane, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

1. nr 372 z 31.X.62 r. znak: AB/62 w sprawie powołania Komisji Inwentaryzacyjnej
2. nr 374 z 7.XI.62 r. znak: OR4-61-10/62 w sprawie zmiany zarządzenia o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Szlamownia Kaolinu w Budowie;
3. nr 375 z 7.XI.62 r. znak: OR4-61-10/62 w sprawie zmiany zarządzenia o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Fajansu Pruszków;
4. nr 377 z 8.XI.62 r. znak: MET/62 w sprawie operatywnego planu przewozów kolejami normalnotorowymi na IV kwartał 1962 r.;

5. nr 378 z 9.XI.62 r. znak: ZP/3/62 w sprawie zasad wynagradzania pracowników umysłowych zatrudnionych w Pracowni Projektowej Warszawskiego Zjednoczenia Budownictwa Przemysłowego.

Zarządzenie Ministrów Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Gospodarki Komunalnej

6. z 10.XI.62 r. w sprawie terminowego oddawania do użytku budynków mieszkalnych w IV kwartale 1962 r.

Okólnik Ministrów Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Gospodarki Komunalnej

7. z 2.XI.62 r. w sprawie wytycznych w zakresie stosowania wynagrodzenia w formie ryczałtów umownych za obiekty w budownictwie mieszkaniowym i towarzyszącym w budownictwie socjalno-usługowym.

Pismo okólne Ministerstwa:

8. nr 37 z 2.XI.62 r. znak: TE6/05/882/62 w sprawie robót zimowych.

REDAKCJA I ADMINISTRACJĄ
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Telefon Redakcji:
Centrala 21-05 wewn. 585
Telefon Administracji:
Centrala 21-05 wewn. 424

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — Departament Administracyjno-Budżetowy nr 1529-91867. Cz. 8. Dział 7. Rozdział 3".

Cena zł 2.

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Zakł. Graf. „Tamka". W-wa. Nakł. 9000+25 egz. Zam. 2605/62. H-50.